

[Marianne Bentsen-Pedersen]

end det, vi har i dag, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte forslaget.

Så vil jeg til sidst sige, at det, jeg allerede har sagt om reklamer, også gælder for det forslag, der er fremsat af CD, selv om det her kun er inden for radioområdet. Selve virkningen af reklamerne er jo nøjagtig den samme.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at det, man ønsker, er at indføre noget, der minder om Radio Mercur, og det hævdes, at denne radio har været til inspiration for udviklingen i radiounderholdningen. Jeg ved ikke, om det er en inspiration, vi ligefrem ønsker at fremme; jeg kunne godt tænke mig lidt mere kvalitet, end man har haft i Radio Mercur, men det er altså også et af de punkter, som CD og SF ser forskelligt på.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne vedrørende beslutningsforslag nr. B 75, hr. Arne Melchior, har ordet.

Arne Melchior (CD):

Denne forenede radiodebat i dag har vel som hovedingredienser 3 problemer. Det ene: reklame eller ej. Det andet: monopolets brydning eller ej. Og det tredje: Danmarks Radios ledelsesform. Jeg skal i mine bemærkninger her forsøge at koncentrere mig om disse tre hovedproblemer.

Jeg var uendelig skuffet over at høre kulturministerens reklamenegative – jeg kan vel næsten sige reklamefjendske – udtalelser i hendes indlæg her. Da jeg opfatter kulturministeren sådan, at hun af natur slet ikke er fjendsk over for noget som helst, vil jeg henregne det til ukendskab til, hvad reklame er, hvordan reklame fungerer, og hvad reklame bruges til.

I CD har vi hidtil også været noget tilbageholdende med hensyn til ønsket om reklamer i radio og TV, af flere årsager, herunder også fordi det sikkert er begrænset, hvor meget reklameindtægterne vil kunne dække af den nødvendige økonomi, men også af den årsag, som ministeren og andre har været inde på, hensynet til dagspressen. Dagspressen er en af det demokratiske livs absolut nødvendige funktioner. Jeg har jo selv været administrativ medarbejder ved dagspressen og har lidt kendskab til disse ting, og jeg er

meget betænkelig på dette felt. Det kan bare ikke nytte noget at opretholde denne modstand, af en hel række grunde. Så skulle man jo også have været imod, at de københavnske busser indførte reklamer. Jeg ved godt, det er af en noget anden størrelsesorden beløbsmæssigt, men det beløb, der her er tale om, er for det første ikke helt ubetydeligt, og for det andet skal det kun ses i relation til den københavnske dagspresse. Det er meget store beløb, der køres op i reklamer på busserne. Det var i myndighedernes magt at forbyde det, men man forbød det ikke. Man kunne også, hvis man ville beskytte dagspressens reklameindtægter, forbyde »direct mail«, altså simpelt hen den husstandsomdelte reklame, som i de senere år har taget ganske mange kroner fra dagbladenes reklameindtægter. Det var i statens, i samfundets, magt at forbyde sligt. Det har vi heller ikke gjort. Derfor kan det ikke nytte alene af disse grunde at sætte grænsen lige ved de luftbårne medier. Men dertil kommer jo allerstærkest det, som hr. Jørgen Junior på fortrinlig måde redegjorde for her: li' eller li' det ej, det varer kun ganske få år, så vil enhver dansk TV-skærm kunne tage reklameudsendelser ind, reklamer, som er betalt af udenlandske eller af danske firmaer, og jeg ved ikke, hvorfor det skulle være en fordel, at det kun var udenlandske firmaer. Så skulle pengene jo sendes til udlandet, til udenlandske firmaer. Det minder en lille smule om situationen med atomkraft. Vi hygger os i smug, vi har atomkraft vest for os og øst for os og syd for os, vi har hele risikoen ved den eksisterende atomkraft, men vi giver afkald på fordelene, både den økonomiske, den videnskabelige, den teknologiske, og hvad man ellers kan opdele det i.

Det er ikke klogskab at nægte uafvendelige ting. Så kan der være noget, man er mere glad for sker, og andet, man er mindre glad for, men det er ikke ledelseskunst at vende ryggen til en uomgængelig begivenhedsfølge. Hvis der er tale om ondskab, vold, uret, diktatur, skal man kæmpe, om så til døden, men når der er tale om praktiske omstændigheder, man kan leve med, men som man altså ikke kan lide, skal man gøre modstand, så længe der er en bitte chance for, at ens modstand vil kunne føre til et resultat. I det øjeblik man objektivt må erkende, at udviklingen alligevel ikke lader sig standse, byder